

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., a Mgr. Daniely Zemanové ve věci

žalobce: **Pavel N.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Dítě
sídlem Horní náměstí 12, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **RF HOBBY s.r.o.**, IČO: 26155672
sídlem Bohdalecká 6/1420, 101 00 Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Ivanem Radou, Ph.D.
sídlem Opletalova 1683/41, 113 32 Praha 1

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. října 2019, č. j. 17 C 141/2018-158,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění je tak, že žalovaná je povinna uveřejnit v nejbližším vycházejícím čísle časopisu KRIMI Revue po právní moci tohoto rozsudku omluvu následujícího znění:

Omluva Pavlu N., nar. xxx

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

V čísle xx/xxxx časopisu KRIMI Revue jsme uvedli tvrzení, že doklady předpokládaných obětí našli kriminalisté v pianu. Toto tvrzení není pravdivé, neboť šlo o doklady jen otce Pavla N. a tyto našel skladník ve skladech tehdejšího exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány v Přerově. Pokud jsme uvedli, že Pavel N. „Prý připravoval vraždu svých příbuzných v souvislosti s dědickým řízením o rodinný dům svého otce“, tak toto tvrzení není pravdivé, jelikož z obvinění, obžaloby i rozsudku soudu prvního stupně jasně plyne, že mělo jít o přípravu vraždy tety Pavla N. v souvislosti s vystěhováním z domu, které však soud pravomocně zastavil. Tyto zveřejněné informace nepřipustně zasáhly do osobnostních práv Pavla N. a vydavatelství časopisu KRIMI Revue se za toto omlouvá.

- II. Ve zbývajícím rozsahu výroku I. a ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši 14 810,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Ivana Rady, Ph.D., advokáta.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za odvolací řízení ve výši 3 363,80 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se po žalované domáhá omluvy ve znění: „Omluva Pavlu N., nar. xxx. V čísle xx/xxxx časopisu KRIMI Revue jsme otiskli některá nepravdivá, nepodložená a dehonestující tvrzení, která poškozují Pavla N., aniž bychom se jakkoliv pokusili získat pravdivé informace o dané kauze. Pokud jsme uvedli, že doklady předpokládaných obětí našli kriminalisté v pianu, pak toto není pravdivé, neboť šlo o doklady jen otce Pavla N. a tyto našel skladník ve skladech tehdejšího exekutorského úřadu JUDr. Tomáše Vrány v Přerově. Pokud jsme uvedli, že „v domě naleznou kriminalisté stopy po velkém množství krve“, tak toto tvrzení rovněž není pravdivé a je zcela v rozporu se znaleckým posudkem MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ze dne 6. 1. 2012, který uvádí, že krevní ztráty osoby či osob nelze jednoznačně kvantifikovat. Pokud jsme uvedli, že Pavel N. „Prý připravoval vraždu svých příbuzných v souvislosti s dědickým řízením o rodinný dům svého otce“, tak toto tvrzení není pravdivé, jelikož z obvinění, obžaloby i rozsudku soudu 1. stupně jasně plyne, že mělo jít o přípravu vraždy tety Pavla N. v souvislosti s vystěhováním z domu, které však soud pravomocně zastavil. Pokud jsme uvedli, že „za brutálním zločinem, který se odehrál v tomto domě“, pak se jedná o zcela nepodložené a zbytečně skandalizující spekulace o brutalitě, kdy je nutné vycházet ze znaleckého posudku MUDr. Igora Dvořáčka, Ph.D., znalce v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ze dne 6. 1. 2012, který uvádí, že „lze důvodně předpokládat, že je nutno působit při použití nástroje nejméně střední intenzitou síly. Pokud jsme uvedli, že Pavel N. už dříve svého otce napadl a vážně zranil nůžkami na plech, pak toto tvrzení není pravdivé, neboť z opisu evidence rejstříku trestů a přípisu Magistrátu města Přerova vyplývá, že do současné doby nebyl Pavel N. pravomocně odsouzen ani pro trestný čin ani pro přestupek. Tyto zveřejněné informace nepřipustně zasáhly do osobních práv Pavla N. a vydavatelství časopisu KRIMI Revue se za toto omlouvá.“ a peněžitého odčinění nemajetkové újmy částkou ve výši 50 000 Kč. Uvedené nároky požaduje z titulu neoprávněného zásahu do své osobnosti (konkrétně cti, dobré pověsti a jména), jehož se měla žalovaná jakožto vydavatelka časopisu KRIMI Revue dopustit nepravdivými a hrubě zkrslujícími sděleními obsaženými v článku s názvem „xxx“ uveřejněném v čísle xx/xxxx předmětného časopisu (dále jen „Článek“). Žalobce brojí proti těmto výrokům: a) „Doklady předpokládaných obětí navíc naleznou kriminalisté v pianu, které podle dostupných informací patřilo Pavlově matce.“; b) „Podle policie ale Pavel už dříve svého otce napadl a vážně zranil nůžkami na plech.“; c) „Prý připravoval vraždu svých příbuzných v souvislosti s dědickým řízením o rodinný dům svého otce.“; d) „v domě naleznou kriminalisté stopy po velkém množství krve“; e) „za brutálním zločinem, který se odehrál v tomto domě“ [dále též jednotlivě jako „výrok a), b), c), d) a e)“]. Žalobce tvrdí, že je bezúhonnou osobou a že předmětnými vyjádřeními došlo k popření presumpce nevinny. Má za to, že ačkoli byl v Článku označen jako „Pavel N.“, jeho případ je natolik všeobecně známý, že jej předmětné označení jednoznačně identifikuje. Požadovaná výše

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

přiměřeného zadostiučinění má odradit žalovanou od protiprávního jednání, tedy plnit funkci preventivní i sankční. Žalobu nemohl podat dříve, neboť v době, která uběhla mezi tvrzeným zásahem a podáním žaloby, se nacházel ve vazbě a čekal na ustanovení právního zástupce. Dále tvrdí, že se k článku dostal až prostřednictvím jiného obviněného.

2. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí. Namítá, že výrok a) představuje přípustné zkreslení, neboť v pianu byly nalezeny doklady osoby, která byla posléze prohlášena za mrtvou. K výroku b) uvádí, že žalobce incident s otcem popsal v dopise z 24. ledna 2009 a v textu ze dne 22. února 2008, z nichž vyplývá, že policie považovala žalobce za útočníka. Výrok c) je názorem Policie ČR, přičemž žalobkyně výslovně uvedla: „*Co na to ale řekne soud, zůstává ve hvězdách.*“; dále žalovaná namítá, že žalobce byl za přípravu vraždy své tety pravomocně odsouzen. Výrok d) je dle žalované pravdivý, neboť se ve znaleckém posudku uvádí, že na místě činu bylo nalezeno rozsáhlé krevní tratoliště a řada krevních stop, přičemž žalovaná nechápe, jak mohlo uvedené sdělení porušit presumpci nevinu žalobce. Ohledně výroku e) žalovaná odkazuje na závěr znaleckého posudku, z něž vyplývá, že šlo o brutální čin, a poukazuje na znění celé věty Článku: „*Soud dodnes nedokázal pravomocně rozhodnout, kdo skutečně stojí za brutálním zločinem, který se odehrál v tomto domě.*“ Pokud nepřesnosti (novinářské zkratky) zasáhly do osobnosti žalobce, pak jen v tak malé míře, že dostatečné zadostiučinění představuje omluva. Dále poukazuje na skutečnost, že článek vyšel v prosinci 2016, přičemž články obsahující podobné informace byly uveřejňovány od roku 2012. Žalobce však vyzval k poskytnutí satisfakce toliko žalovanou a až v roce 2017.
3. Soud prvního stupně rozsudkem označeným v záhlaví žalobu v celém rozsahu zamítl (výrok I. stran omluvy a II. stran peněžního zadostiučinění) a žalované nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
4. Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadaného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
5. Žalobce napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním. Namítá, že nepřesnosti týkající se výroku a) – místo „*nálezce*“ a počet nalezených dokladů – mohly ve veřejnosti vzbudit dojem o jeho vině, jež mu však nebyla prokázána. Znovu zdůrazňuje, že žalovaná nesprávně uvedla, že měl připravovat vraždu svých příbuzných, tedy více lidí, avšak z obvinění, obžaloby i rozsudku soudu prvního stupně jasně plyne, že mělo jít o přípravu vraždy tety, tj. jediné osoby. Brojí proti zjištěním nalézacího soudu, neboť soud prvního stupně vycházel z nezákonně získaných důkazů a neboť nesprávně hodnotil závěry znaleckého posudku. Tvrdí, že byl soudem prvního stupně nesprávně označen za vězně. Rovněž namítá, že soud prvního stupně při hodnocení výroku b) – napadení otce nůžkami na plech – vyšel pouze z výpovědi Zbyňka M. u hlavního líčení, ale nezohlednil výpovědi matky a Viléma K., dle nichž se pouze bránil útoku otce. Odkaz učiněný v článku na sdělení Policie České republiky nepovažuje za dostatečný, neboť nebyl uveden konkrétní zdroj informací. Nepřesnosti článku pokládá za nepřípustné. Žalobce má za to, že nalézací soud nesprávně pojímá výroky d) a e) jako hodnotící soudy. Dle něj jde o skutková tvrzení, pročež měla být zjišťována jejich pravdivost. Dále namítá, že soud prvního stupně porušil princip presumpce nevinu, jelikož vazba nic nemění na jeho bezúhonnosti. V doplnění odvolání žalobce uvedl, že jeho otec žije v USA. S ohledem na uvedené navrhuje, aby odvolací soud buď napadený rozsudek změnil tak, že žalobě zcela vyhoví a přizná mu náhradu nákladů řízení, anebo aby rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaná odkazujíc na rozhodovací praxi má za to, že svým článkem o žalobci informovala v souladu s veřejným zájmem. Namítá, že žalobce v řízení před soudem prvního stupně ničeho nenamítal k provedení důkazu trestním spisem (29 T 1/2011). Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci nelze označit za nezákonně získaný důkaz. Nadto uvádí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

konečné rozhodnutí není pro posouzení vyznění článku a jeho (ne)závadnosti relevantní. Tvrzení ohledně množství krve v domě nebylo způsobilé zasáhnout do osobnosti žalobce. Opakujíc své argumenty tvrdí, že některé výroky představují tzv. novinářskou zkratku a že při psaní článku cítila presumpci nevinny žalobce, a dospívá ke shodnému závěru jako soud prvního stupně, že nedošlo k zásahu do osobnosti žalobce, resp. že zásah nedosáhl intenzity, již nelze v demokratické společnosti tolerovat. Zdůrazňuje, že před podáním žaloby byla ochotna uveřejnit omluvu týkající se výroků a) a b) ve znění odsouhlaseném žalobcem, ačkoli měla a má za to, že do osobnosti žalobce nezasáhla. Žalobce však následně požadoval ještě částku 20 000 Kč jako materiální satisfakci.

7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a, § 214 odst. 1 o. s. ř.), a odvolání shledal jen částečně důvodným.
8. V zásadě platí, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006). Zato samo uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkajícího se osobnosti fyzické osoby, zakládá podle Nejvyššího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. července 1995, Cdon 24/95, uveřejněný pod č. 15/1996 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) zpravidla neoprávněný zásah do práva na ochranu její osobnosti, odůvodňující požadavek na přiměřené zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 1 obč. zák.); tj. na morální zadostiučinění – pozn. odvolacího soudu. Zároveň je však nutno respektovat určitá specifika běžného periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti (na rozdíl např. od publikací odborných), který v určitých případech musí – především s ohledem na rozsah jednotlivých příspěvků a čtenářský zájem – přistupovat k určitým zjednodušením, a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení (či zkreslení) musí nutně vést k zásahu do osobnostních práv dotčených osob. Lze tedy stěží trvat na naprosté přesnosti skutkových tvrzení a klást tak na novináře – ve svých důsledcích – nesplnitelné nároky. Významné proto musí vždy být to, aby celkové vyznění určité informace odpovídalo pravdě. (nález Ústavního soudu ze dne 8. února 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99).
9. Předmětem veřejné diskuze může být dle Ústavního soudu (nález Ústavního soudu ze dne 23. června 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13) přímo otázka viny, tedy zda se určitá osoba svým jednáním dopustila nebo nedopustila trestného činu, a že v tomto směru lze veřejně zaujmout jakýkoliv názor. Vždy však musí být zřejmé, že žádný takto prezentovaný názor, byť sebevíce odůvodněný a skutkově podložený, ještě s jistotou neznamená, že se tato osoba trestného činu skutečně dopustila, a že s konečnou platností může o vině rozhodnout jen soud. Není přitom nezbytné, aby tyto skutečnosti byly obsaženy v každém projevu výslovně. Postačí, pokud vyplynou z jeho celkového vyznění či kontextu předmětného projevu.
10. Soud prvního stupně správně dovodil, že byť byl žalobce v Článku označen jako „Pavel N.“, mohla být jeho totožnost zřejmá, a to vzhledem k tomu, že jeho případ byl v Olomouckém kraji známý (viz zjištění z článků týkajících se žalobce).
11. V projednávané věci je třeba odlišit otázku případného porušení presumpce nevinny žalobce od nepravdivého (či zkresleného) informování o probíhajícím trestním stíhání, tedy o tom, co je (tehdy bylo) žalobci kladeno za vinu a na základě jaké argumentace policie a státního zastupitelství.
12. Odvolací soud neshledal, že by bylo obsahem Článku neoprávněně zasaženo do osobnostních práv žalobce porušením presumpce nevinny. Z celého Článku i jeho jednotlivých částí je evidentní, že žalobce je toliko vyšetřován a že dosud nebylo o jeho vině či nevině soudem rozhodnuto.

13. Odvolací soud ovšem nesdílí názor soudu prvního stupně, že výroky – „*Doklady předpokládaných obětí navíc naleznou kriminalisté v pianu, které podle dostupných informací patřilo Pavlově matce.*“ a „*Přij připravoval vraždu svých příbuzných v souvislosti s dědickým řízením o rodinný dům svého otce.*“ – představují nepřesnosti, jež nebyly s to zasáhnout do osobnosti žalobce. Je pravdou, že vzhledem ke specifickým periodického (neodborného) tisku lze určitou míru zjednodušení pokládat za přípustnou novinářskou zkratku. Celkové vyznění takové zkratky (informace) však musí odpovídat pravdě. V Článku je uvedeno, že doklady předpokládaných obětí našli kriminalisté v pianu. Nalezeny však byly pouze doklady otce žalobce, a to nikoli kriminalisty. Pravdou ani není, že žalobce připravoval vraždu svých příbuzných v souvislosti s dědickým řízením o rodinný dům otce. Žalobce měl podle tehdejšího trestního stíhání připravovat vraždu své tety, tedy jedné osoby, a to nikoli v souvislosti s dědickým řízením. Uvedené nepřesnosti (chyby) jsou natolik významné, že jsou sto poškodit osobnost žalobce. Odvolací soud shledává podstatný rozdíl v tom, zda byly nalezeny doklady obou předpokládaných obětí orgány činnými v trestním řízení, anebo doklady jen jedné z těchto osob zaměstnancem soudního exekutora v exekučním skladu. Jde o nepřesnosti, které mohou zkreslovat názor veřejnosti na průkaz viny žalobce, a proto je nelze tolerovat. Stejně tak je podstatné, zda měl žalobce připravovat vraždu jedné osoby, anebo více osob. Tato skutečnost je zásadní i z hlediska trestněprávního. Vražda (příprava vraždy) více osob je zvláště závažným zločinem a za její spáchání (její přípravu) lze uložit podstatně přísnější trest než za vraždu osoby jediné. Žalovaná si měla a mohla tvrzené skutečnosti ověřit. Pokud tak neučinila, jde to k její tíži. Těmito nepravdivými tvrzeními bylo neoprávněně zasaženo do osobnosti žalobce a žalobci tím vznikla újma. Návrhu na omluvu bylo proto v částech týkajících se výroků a) a c) vyhověno. Omluva ve znění uvedeném ve výroku tohoto rozsudku uvede nepravdivá (zkreslující) tvrzení na pravou míru, čímž bude zároveň odčiněna žalobci vzniklá újma.
14. Omluva požadovaná ohledně výroku b), tj. že žalobce napadl a vážně zranil otce nůžkami na plech, v první řadě není přílehlavá. Předně je třeba zdůraznit, že celé sdělení zní: „*Podle policie ale Pavel už dříve svého otce napadl a vážně zranil nůžkami na plech.*“ Omluva je zavádějící, přičemž sdělení, které měla omluva obsahovat, tedy že žalobce nebyl do současné doby pravomocně odsouzen ani pro trestný čin ani pro přestupek, napadený výrok nevylučuje a vlastně s ním přímo nesouvisí. Žalovaná v Článku neuvedla, že by byl žalobce v minulosti odsouzen či potrestán v přestupkovém řízení za napadení svého otce. Případná úprava omluvy samotným soudem je přípustná jen vypuštěním částí omluvy nebo opravou zřejmých chyb či nesprávností, což není tento případ.
15. Pokud jde o výroky d) a e): V domě bylo skutečně nalezeno velké množství krve a vzhledem k okolnostem lze mít za to, že se v domě odehrál brutální čin. Tato tvrzení vyplývají ze zjištění nalézacího soudu učiněného z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 10. září 2014 (soud prvního stupně uvedl nesprávně 10. prosince 2014), č. j. 29 T 1/2011-4819, v němž „... jsou konstatovány listinné důkazy potvrzující nalezení velkých krevních stop v domě“. Ze znaleckého posudku, jehož nesprávného hodnocení se měl soud prvního stupně dopustit, nalézací soud neučinil žádné důležité zjištění pro rozhodnutí ve věci, a proto jej v rozsudku nehodnotil. V nyní zmíněném rozsudku je konstatován podstatný obsah znaleckého posudku; mj. je v rozsudku uvedeno, že při ohledání rodinného domu otce žalobce a jeho manželky bylo nalezeno rozsáhlé krevní tratoliště a řada krevních stop, především stříkanců. Jestliže tedy se v trestním řízení vyskytly pojmy jako krevní tratoliště a krevní stříkance, pak zmínka v Článku o velkém množství krve a o brutálním zločinu je naprosto adekvátní.
16. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že výroky d) a e) nebylo neoprávněně zasaženo do osobnosti žalobce, neboť odpovídají tehdejšímu stavu trestního stíhání a netýkají se intimní sféry žalobce, nýbrž se vztahující k (v té době probíhajícímu) trestnímu řízení, přičemž jimi není presumováno, že se žalobce trestných činů skutečně dopustil. Omluva požadovaná za výrok b) primárně není přiměřenou satisfakcí, neboť je zavádějící a neodpovídající obsahu a smyslu tohoto výroku.

17. Odvolací soud neshledává důvody pro poskytnutí zadostiučinění v penězích. Zásah do osobnostních práv shora uvedenými nepravdivými vyjádřeními [výroky a) a c)] je sice neoprávněný, ale nedosahuje takové intenzity, že by bylo namíste vedle přisouzené omluvy, jež uvede nepravdivá (zkreslující) tvrzení na pravou míru, poskytovat i relutární satisfakci.
18. Ve světle všeho uvedeného byl tedy rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu z výroku I. vyplývajícím změněn postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a ve zbývajícím rozsahu byl potvrzen postupem dle ust. § 219 o. s. ř.
19. Vzhledem k tomu, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil, byť částečně, rozhodoval o nákladech celého řízení podle § 224 odst. 2 o. s. ř. Předmětem řízení byly dva relativně samostatné nároky na odčinění nemajetkové újmy, a to požadavek omluvy za celkem 5 oddělitelných a svou závažností srovnatelných sdělení (výroků) žalované a požadavek na odčinění vzniklé nemajetkové újmy v penězích. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť žalobce byl úspěšný jen co do požadavku omluvy za dva z pěti výroků žalované, ve zbylém rozsahu, tj. $8/10 [1/2 + (3/5 \times 1/2)]$ byla úspěšná žalovaná. Žalované proto náleží náhrada $6/10$, tj. 60% účelně vynaložených nákladů řízení ($8/10 - 2/10$). Tyto sestávají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu šesti úkonů právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení, vyjádření k žalobě, účast při jednáních před soudem prvního stupně dne 16. května 2019 a 22. října 2019, vyjádření k odvolání a účast při jednání před odvolacím soudem) podle § 7 bodu 5, a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška“), z tarifní hodnoty 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč, v částce 18 600 Kč ($3\,100 \times 6$). V souladu s § 13 odst. 4 vyhlášky soud přiznal i hotové výdaje advokáta spojené s jedním úkonem právní služby v celkové výši 1 800 Kč (6×300). Podle § 137 odst. 1, 3 písm. a) o. s. ř. zvýšil soud odměnu za úkony právní služby a hotové výdaje advokáta o 21% DPH v částce 4 284 Kč ($20\,400 \times 0,21$), protože zástupce žalované je plátcem této daně. Žalované byla proto přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 14 810,40 Kč [$(0,6 \times (18\,600 + 1\,800 + 4\,284))$].
20. Výrokem IV byla ustanovenému zástupci žalobce přiznána v odvolacím řízení odměna za jeden úkon právní služby – odvolání – podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., z tarifní hodnoty 50 000 Kč, snížená podle § 12a odst. 1 vyhlášky o 20 %, tj. 2 480 Kč. V souladu s § 13 odst. 4 vyhlášky soud přiznal i náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce (advokáta) spojených s jedním úkonem právní služby ve výši 300 Kč. Podle § 137 odst. 1, 3 písm. a) o. s. ř. zvýšil soud odměnu za úkony právní služby a hotové výdaje ustanoveného zástupce o 21% DPH v částce 583,80 Kč ($2\,780 \times 0,21$), protože ustanovený zástupce žalobce je plátcem této daně. Ustanovenému zástupci byly za odvolací řízení přiznány odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 363,80 Kč ($2\,480 + 300 + 583,80$). Ustanovenému zástupci nebyla přiznána odměna ani náhrada hotových výdajů za účast při jednání před odvolacím soudem, neboť nebyl řádně připraven. Nebyl schopen zodpovědět ani to, ohledně jakých skutků byl žalobce zproštěn obžaloby, popř. zda a za jaké trestné činy byl žalobce (pravomocně) odsouzen a zda je ve výkonu trestu odnětí svobody či ve vazbě. Ustanovený obhájce neměl žádné bližší vysvětlení ke svému podání, v němž sdělil, že by měl otec žalobce žít v USA. Před vyhlášením rozsudku odvolacího soudu byl ustanovený zástupce (tedy koncipient jednající před soudem v zastoupení ustanoveného zástupce) poučen o možnosti nepřiznání odměny za účast na jednání před odvolacím soudem; k tomu se zástupce nijak nevyjádřil, žádné námítky či vysvětlení neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je v rozsahu, ve kterém bylo rozhodnuto o požadované omluvě, dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

Shodu s prvopisem potvrzuje: Martina Hájková

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o požadovaném peněžitém zadostiučinění a o nákladech řízení dovolání přípustné není (§ 238 odst. 1 písm. c/, h/ o. s. ř.).

Praha 20. února 2020

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu